

Một Ngày Của Một Đôi

Chiều thứ bảy ký túc xá vắng như tổ ong tàn ngày mưa. Lũ ở ngoại trú đã về nhà cả, lũ nội trú từng cặp, từng cặp biến hết vào các nẻo đường

tình yêu. Tôi chưa tìm được một bàn tay tiên nào để nhét trái tim mình vào, nên đành cầm tập truyện ngắn của An-fông-xơ Đô-đê ngồi bệt bên gốc cây vừa đọc, vừa cười một mình như gã dở hơi.

Một cô bé đi qua chỗ tôi, dáng trầm tư, mơ mộng điều gì. Tôi đang cười phá lên thì thấy cô nhìn tôi, mím miệng.

Tôi vội vàng ngậm miệng và gấp sách lại. Thấy kẻ ông Đô-đê với những kiệt tác của ông, nhưng làm thế nào tiếp cận được với người đẹp đây? Tôi bật dậy, la hoảng, sờ túi trên, túi dưới, mắt trợn ngược, mồm há to. Quả nhiên cô bé xinh như một cọng cỏ non dừng lại, nhìn tôi dò hỏi. Tôi vờ tìm quanh quất, rồi tới bên cô, vẻ hoảng hốt:

- Xin lỗi bạn, bạn có nhìn thấy chứng minh thư, giấy tờ xe máy của tôi không?

Tôi làm quái gì có xe máy, nhưng nếu cần, đến máy bay tôi cũng có thừa. Nàng lắc đầu, tôi vò đầu, bứt tai, dậm chân thành thịch, nếu giỏi hơn một chút tôi còn có thể khóc như mưa rào. Tôi nấn nì nàng tìm hộ tôi, và chúng tôi soi mắt xuống từng ngọn cỏ, lật từng viên sỏi trên đường. Tôi buồn bã bảo nàng:

- Chắc là mình đánh mất ở đâu rồi, rất cảm ơn bạn, xin lỗi, bạn tên là gì nhỉ?

- Em là Thủy, năm thứ hai khoa văn.

Tôi trợn ngược mắt nhìn vào mặt nàng, làm nàng suýt bật la hoảng.

- Bạn vừa bị một cái hạn lớn lắm phải không?

- Làm gì có, à đúng rồi em suýt trượt môn triết, nhưng sao anh biết?

Tôi cười bí hiểm:

- Mình có thể nhìn mặt, đoán được tương lai hậu vận trong nháy mắt.

- Anh biết xem bói à. Xem cho em đi.

Tôi lật bàn tay búp măng của nàng, nói rằng ngày nhỏ nàng bị ốm một trận suýt chết. Thì ai ngày bé chẳng bị một vài trận ra trò. Nàng tin sái cổ. Rồi tôi nói người yêu nàng rất đẹp trai, tài giỏi.

- Em chưa có người yêu - Nàng cười.

Tôi bảo rằng có, có một người yêu nàng say đắm, mãnh liệt, ngay từ cái nhìn đầu tiên mà nàng không biết và nàng sẽ lấy một người cực giàu.

Nàng lắc đầu:

- Em không thích chồng giàu, chỉ thích một người cùng sở thích, hợp ý tâm đầu với em.

- Thì anh nói giàu đây là giàu tình cảm chứ phải đâu tiền của - Tôi bào chữa, rồi xoay luôn một trăm tám mươi độ:

- Hôm nay quả là một ngày xuân đẹp trời, nắng như hát trên đường phố, sao Thủy không đi chơi?

- Đi chơi một mình chán lắm.

Tôi vớ lấy cơ hội ngàn vàng này, rủ nàng cùng đi ngắm phố phường cho thư thái đầu óc sau kỳ thi nặng nề.

Nàng đồng ý, tôi phốc ngay vào phòng lái ngay chiếc xe đạp cọc cạch của thằng Xuân xuống, viết cho nó mảnh giấy.

Đọc đường, tôi chuyện như pháo rang, còn nàng ngồi sau cứ cười khúc khích. Tôi đạp dọc Cầu Giấy, vượt qua Thủ Lệ rồi tới những đường phố đông đúc đầy cửa hiệu, hàng quán. Nàng không chú ý chuyện của tôi nữa mà trầm trồ khen những bộ quần áo đủ các màu sắc.

Tim tôi chùng xuống, trán toát mồ hôi hột, tờ giấy năm ngàn độc nhất vô nhị cứ cựa quậy hoài trong túi ngực tôi.

Ồi ước gì nó biến thành tờ năm mươi ngàn nhỉ! Người ta cứ vận động tuyên truyền sinh đẻ có kế hoạch! Năm ngàn ơ! Mày có thể đẻ ở trong túi tao bao nhiêu cũng được, tùy ý mày thích. Nhưng nó lại cứ thích sống độc thân làm tôi cứ lo ngay ngáy, lỡ nàng bảo tôi dừng xe rẽ vào một cửa hiệu nào thì chắc chết. Tôi bảo nàng, nắng xuân đẹp như thế này, ta đi chiêm ngưỡng vẻ đẹp thiên nhiên

mới thú. Nàng thích quá vỗ tay đồng ý. Tôi còng lưng đạp sống chết vượt qua những cạm bẫy của phố phường tới nơi chỉ có trời mây, non nước, không vướng bận bởi những sản phẩm văn minh nhân loại. Chúng tôi đi dọc sông Hồng cùng ngắm những lũy tre xôn xao gió xuân, cùng nói về những cánh buồm xa xa, phôi vè đẹp rực rỡ chứ không bày bán. Rồi chúng tôi vào làng Nhật Tân thơ thẩn bên những gốc đào cho đến lúc chiều nắng tắt lúc nào không hay. Khi về qua đường Thanh Niên, mùi thơm từ quán bánh tôm xộc thẳng qua mũi, cấu véo dạ dày tôi. Tôi chắt nàng cũng đang chịu cực hình này. Một liều, ba bảy cũng liều, tôi còn chiếc đồng hồ, định mang vào nói khó với mấy cô bán hàng. Tôi bảo nàng giữ xe, còn tôi hùng hổ đứng xấp vào hàng người đi dạo. Nhưng sắp đến lượt tôi thì hết bánh, tôi lắc đầu ngao ngán, bảo nàng:

- Chúng mình xui quá, hết mất rồi.

- Em cũng chưa thấy đói, thôi để lần khác vậy.

Tới chỗ chụp ảnh, nàng bảo dừng lại xem ảnh mấy cô chụp được bày mẫu. Gã thợ cứ cười cười, mời mọc, làm tôi chỉ muốn cho hấn mấy quả thúi. Tôi rẽ sang quầy kem hỏi nhỏ cô chủ:

- Bao nhiêu một cốc kem?

- Hai ngàn.

- Có đúng hai ngàn không?

- Sao lại không đúng.

Tôi cuống quýt gọi nàng sang, rồi trịnh trọng bật tay:

- Cho hai cốc kem!

Trên đường về nàng cứ thích mãi vừa được ăn kem, vừa được ngắm cảnh hoàng hôn trên mặt hồ. Ước sao mọi cô gái trên đời đều thích như nàng, thì bọn sinh viên chúng tôi có thể yên dạ để mà yêu.